

РЕШЕНИЕ

№ 37160

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9771** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Н. А., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 1, чрез адв. Н. А. Р. от САК, срещу Отказ № IST25017071V от 05.09.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от А. Д. – съветник - Консул в Консулска служба на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди се, че са налице предпоставките по чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, вр. чл.40 от ППЗЧРБ, за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вкл. доказателства за осигурено жилище, които обосновават целта и условията на заявения престой в България. Твърди се, че кандидатката за виза е родена на територията на България и е посещавала страната многократно с цел да поддържа изградените социални отношения с роднини и приятели, поради което актът е издаден при неизяснена фактическа обстановка. Жалбоподателката счита, че неподкрепените твърдения на домакина не могат да обосноват отказа, а мотивите му намира за бланкетни. Претендира се отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, чрез МВнР, не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със

събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 16.06.2025 г. Н. А., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, е подала заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ – чужди граждани, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или са освободени от българско гражданство и желаят трайно да се установят на територията на страната. Към заявлението са приложени доказателства, че Н. А. е родена в България, но е изгубила българското си гражданство по изселнически спогодби. Приложена е декларация с нотариална заверка на подписа, че ще пребивава в [населено място], област Х., [улица], договор за наем от 05.06.2025 г., сключен със С. Р. А. с предмет жилище на същия адрес, както и декларация с нотариална заверка на подписа на С. Р. А., че ще предостави на С. Е., [дата на раждане] и на Н. А., [дата на раждане] , собственото си жилище за адрес на пребиваването им в България.

Постановен е оспореният Отказ от 05.09.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Като правно основание в него е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, а от фактическа страна – по данни на домакина, апликантът няма намерение да се установи в Република България трайно, продължително или постоянно, а целта е да посещава страната за почивка през лятото.

Оспореният отказ е връчен на 05.09.2025 г., поради което следва да се приеме, че жалбата от 15.09.2025 г., по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Оспореният отказ, с който се засяга правото личен живот обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

С т.4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.2 т Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генералния консул на Република България в Посолството в [населено място], Република Турция, А. З. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към НУРИВОВР, а в негово отсъствие функциите му се поемат от А. Д.. Предвид подписването на оспорения отказ от А. Д., при условията на заместване на А. З.,

съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на директора на ОД на МВР [населено място] – МВР, обективирано в Справка № УРИ 272р-20650 от 21.08.2025 г., изготвена въз основа на Докладна записка № УРИ 272р-19663 от 08.08.2025 г. на началник група „Миграция“ при ОДМВР [населено място]. Според докладната записка, на 04.08.2025 г., служители на група „Миграция“ при ОДМВР [населено място] посетили адреса в [населено място], област Х., [улица], където установили домакина С. Р. А., с когото била проведена беседа и който попълнил въпросник. Според отговорите, чуждата гражданка била пенсионер и искала през лятото да идва на почивка, нямало да се установи трайно в страната ни. Въз основа на така установените обстоятелства е направен извод, че не е изпълнена хипотезата на чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, респ. е направено предложение за отказ на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Изложените в Справка № УРИ 272р-20650 от 21.08.2025 г. и Докладна записка № УРИ 272р-19663 от 08.08.2025 г. на ОДМВР [населено място] мотиви допълват тези на оспорения отказ съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОС на ВС. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Не съответстват на доказателствата от административната преписка доводите на жалбоподателя за неизясняване на случая от фактическа страна. Документираното едно посещение на място на заявения адрес за пребиваване, както и беседата с домакина, са допустими доказателствени средства по смисъла на чл.39 от АПК. Изложеното определя спорът като материалноправен – по изпълнението на последното изискване от основанието по чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ – чуждият гражданин да желае трайно да се установи на територията на страната.

Независимо, че е осъществено едно посещение на адреса за пребиваване, предоставените от домакина данни са достатъчни, за да опровергават заявеното от чуждата гражданка желание за трайно установяване на територията на страната ни. Допълнителен аргумент в тази насока е, че договорът за наем е сключен от името на Н. А. и нейния брат С. Е., чрез пълномощник Г. М. М.. В заявлението за виза апликантът е посочил пребиваване в България за няколко дни през м. август 2018 г., през м. ноември 2014 г. и в периода от 28.12.2024 г. до 02.01.2025 г. От своя страна жалбоподателката не е ангажирала доказателства за твърденията си в жалбата, че многократно е посещавала страната ни с цел да поддържа изградените социални отношения с роднини и приятели. Именно в тежест на апликатна е при условията на главно и пълно доказване да установи благоприятния за него факт по чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ и че желае да се установи трайно на територията на България (в този смисъл е Решение № 3456 от 03.04.2024 г. по адм.д. № 811/2024 г., IV отд. на ВАС).

Единствено поради факта, че е налице договор за наем и декларация за издръжка на апликанта, не може да се установи наличието на социална и лична ангажираност на канещото лице. В тежест на апликатна е при условията на главно и пълно доказване да установи благоприятния за него факт по чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ и че желае да се установи трайно на територията на България, което в настоящия случай не е надлежно доказано. От съществено значение е и обстоятелството, че апликантът не доказва наличието на трайни връзки в страната, било то социални, културни или други, като представените от него документи и декларираните данни не доказват убедително целта

и условията на заявеното от него пребиваване. Действително, лицето е родено в България, но е изселено като дете на 9 години, като на територията на Република Турция има съпруг и деца - турски граждани, поради което не установява и твърдяното противоречие с чл. 8 ЕКЗПЧОС (в идентичен смисъл е Решение № 7734 от 10.07.2025 г. по адм. д. № 5185/2025 г., IV отд. на ВАС).

Понятието "трайно установяване", за което няма легална дефиниция, следва да се тълкува с оглед обичайното му житейско съдържание. Под установяване на определено място, включително в по-широкия смисъл, на територията на дадена държава, следва да се разбира, че лицето живее преимуществено на това място, учи или упражнява трудова дейност, има социални контакти, включва се в живота на общността, участва в съответните осигурителни системи. В случая, декларираната от самия апликант продължителност на престой в България, е изключително кратка, касае инцидентни посещения и не отговаря на изискванията за житейско установяване на определено място. Последното изисква уседналост, постоянност и изграждане на трайна връзка със страната, което в случая не е налице. Не е налице местоустановяване, тъй като лицето не живее преобладаващо на посочения от нея адрес на пребиваване, не упражнява твърдяната социална дейност или социални контакти и не се включва в живота на съответните общности. Така установените в хода на административното производство обстоятелства правилно и обосновано са дали основание на органа за отказ по чл.10, ал.1 ,т.17 от ЗЧРБ – апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, конкретно в хипотезата на чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ – желание да се установи трайно на територията на страната.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправни разпоредби. Същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл. 4, ал. 2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Жалбата срещу него, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани, съдът не дължи присъждането им.

Мотивиран от горното, Административен съд – София- град, Първо отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 1, чрез адв. Н. А. Р. от САК, срещу Отказ № IST25017071V от 05.09.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от А. Д. – съветник - Консул в Консулска служба на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението може да са обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването до страните.

СЪДИЯ: